

тѣмнина тамо на еен брег да пасат, па да им се вѣя во тѣмнината, излѣгале тѣа со бѣвценити кáмен'и в ѹста. Камѣн'иве и зѣмале ѳт море. Ова умниов чоѣк знаѣл, па зáтоа и зел рогѳжитѣ. Сеа тамо ѹще со ден зáпалил свѣте рогѳжитѣ да изгорат. Тѣа изгѳреле и пѣпел се стѳриле... (Минало I, 72).

2. Българскиятъ езикъ единственъ измежду другитъ славѣнски езици е станалъ аналитиченъ; той нѣма изобщо склонение и падежи, и си служи само съ именителенъ и звателенъ и твърдѣ рѣдко съ винителенъ. Сърбитѣ, наопаки, държатъ пълно склонение съ по 7 падежа въ ед. и мн. число. У македонскитѣ говори е сжщото, както въ българскитѣ.¹⁾ Разликата въ случая между сръбски езикъ ѳтъ една страна и македонскобългарски ѳтъ друга е грамадна.

Ето напр. склонението на думата *жена* въ ед. ч. въ сръбски езикъ и въ българскитѣ и македонскитѣ говори:

<i>сръбски</i>		<i>български и македонски</i>
им.	жен-а	жената
род.	жен-е	на, ѳт жената
дат.	жен-и	на жената
вин.	жен-у	жената
зват.	жен-о	жено
твор.	жен-ом	с, со жената
мѣст.	жен-и	в, во жената

3. Българскиятъ езикъ единственъ измежду другитъ славѣнски езици образува сравнителна и прѣвѣзходна степенъ при прилагателни и нѣкои сжществителни и глаголи съ частицитѣ по + думата, и най + думата. Така е и въ всички македонски говори.

Сравнителна степенъ у сърбитѣ се образува съвсѣмъ по другъ начинъ, и ѳтъ сравнителната правятъ прѣвѣзходната съ частица нај. Напр.:

<i>сръбски</i>	<i>български и македонски</i>
леп	хубав
лепши	по-хубав
најлепши	най-хубав

1) За загубата на падежитѣ въ сѣверното нарѣчие срв. материалитѣ, посочени въ по-горнята бѣлѣжка.